

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 14757/2025
19.11.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Татјане Миљуш, председника већа, Јасмине Стаменковић, Татјане Матковић Стефановић, Татјане Ђурица и Мирјане Андријашевић, чланова већа, у парници тужилаца АА из ... и ББ из ..., чији је пуномоћник Зоран Марковић, адвокат у ..., против туженог „Шпик и верица“ ДОО из Ивањице, чији је пуномоћник Јелена Лакићевић Шили, адвокат у ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 3029/24 од 13.05.2025. године, у седници одржаној 19.11.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 3029/24 од 13.05.2025. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 3029/24 од 13.05.2025. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Ивањици П 32/24 од 04.07.2024. године, ставом првим изреке, обавезан је тужени да тужиоцима на име накнаде штете исплати износ од 577.668,00 динара са затезном каматом почев од 01.10.2019. године до исплате. У ставу другом изреке обавезан је тужени да тужиоцима на име накнаде штете исплати износ од 189.353,50 динара са затезном каматом од 04.07.2024. године, као дана пресуђења па до исплате. У ставу трећем изреке, обавезан је тужени да тужиоцима солидарно накнади трошкове парничног поступка у износу од 328.821,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 3029/24 од 13.05.2025. године, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена првостепена пресуда. Одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова жалбеног поступка као неоснован.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је изјавио благовремену ревизију због погрешне примене материјалног права, позивом на члан 404. Закона о парничном поступку.

Ценећи испуњеност услова за одлучивање о ревизији туженог као изузетно дозвољеној, Врховни суд налази да не постоје разлози предвиђени одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 10/23-др. закон) да би се дозволило изузетно одлучивање о ревизији.

Правноснажном пресудом усвојен је тужбени захтев за накнаду штете у износу од 761.021,50 динара са затезном каматом. На основу изведених доказа, нижестепени судови су утврдили да је тужени у процесу производње иверице испуштао дрвну прашину по околини фабрике која се таложила на крову куће тужилаца, па је дрвна прашина узроковала деградацију црепа, због чега је тужиоцима причињена материјална штета у износу од 767.021,50 динара.

Имајући у виду садржину тражене правне заштите, чињенице утврђене у поступку и начин одлучивања, Врховни суд је оценио да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној. Ревидент у ревизији не образлаже потребу за новим тумачењем права, разматрањем правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана, нити указује на различиту судску праксу у предметима са битно сличном чињеничноправном садржином. Како се посебна ревизија не може изјавити због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешно или непотпуно утврђеног чињеничног стања на шта се у ревизији указује, Врховни суд налази да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној. Такође, указивање ревидента на решење Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2842/20 од 29.07.2021. године, којим је укинута пресуда Основног суда у Ивањици у предмету П 323/19 од 20.08.2020. године, не може представљати разлог за уједначавања судске праксе, имајући у виду да се ради о укидајућој одлуци. Поред тога, тужени се у ревизији позива и на пресуду Привредног апелационог суда Пж 1143/2013 од 20.03.2013. године, у којој је по наводима ревидента изражен другачији став у истоветној правној ствари, али како тужени наведену одлуку није приложио уз ревизију, Врховни суд није могао да изврши оцену уједначености судске праксе у погледу наведене одлуке.

У складу са наведеним, Врховни суд је применом члана 404. став 2. ЗПП одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије применом чл. 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Тужба је поднета дана 15.03.2022. године, а вредност предмета спора је 761.021,50 динара.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра, по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Како се у конкретном случају означена вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде не прелази законом прописан цензус од 40.000 евра у динарској противвредности по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, Врховни суд закључује да ревизија туженог није дозвољена.

Из наведених разлога на основу члана 413. Закона о парничном поступку, одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Татјана Миљуш, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић